

imod. Disse grænser forhøjedes i 1946 til 2.000 og 3.000 kr. og i 1953 til 3.000 og 4.000 kr. Fra 1965 fastsattes grænsen til 6.000 kr., idet særreglen i § 234, stk. 2, som var uden praktisk betydning, samtidig bortfaldt. Den seneste forhøjelse gennemførtes ved lov nr. 168 af 29. april 1970, hvor grænserne med virkning fra den 1. juli 1970 blev forhøjet fra 6.000 til 10.000 kr. Denne forhøjelse begrundedes dels med stigningen i priser og lønninger, der svarede til en forhøjelse til ca. 8.000 kr., dels med et ønske om at aflaste landsretterne. Det var endvidere oplyst, at forhøjelsen måtte antages at ville bevirke, at godt $\frac{1}{3}$ (851) af 1. instans landsrets-sagerne (2.361) flyttedes til underretterne.

En justering af grænserne, der svarer til den økonomiske udvikling i tiden fra den seneste forhøjelse pr. 1. juli 1970 og indtil den 1. januar 1975, vil pege mod en grænse på ca. 18.000 kr., idet reguleringspristallet ved udgangen af 1974 må antages at være steget med godt 50 pct., medens den gennemsnitlige timefortjeneste i industrien må ventes at være steget med godt 110 pct. i den angivne periode.

$$(10.000 + \frac{50}{100} \times 10.000 = 15.000);$$

$$10.000 + \frac{110}{100} \times 10.000 = 21.000;$$

$$\frac{15.000 + 21.000}{2} = 18.000).$$

Da den nuværende inflationstakt er særlig hurtig, vil en forhøjelse af grænserne til et væsentligt højere beløb end 18.000 kr. antcipere udviklingen for en kortere periode. Desuden vil en vis reel forøgelse af værdigrænserne være nødvendig.

Under overvejelserne og forhandlingerne om ændring af værdigrænserne har der endvidere været rejst spørgsmål om at foreslå en regel, hvorefter værdigrænserne uden lovændring reguleres efter den økonomiske udvikling, eventuelt udformet som en bemyndigelsesregel for justitsministeren til med passende mellemrum at ændre grænserne ved bekendtgørelse. En sådan regel medfører dog risiko for en vis usikkerhed, idet det ved hyppige ændringer vil kunne fremgå mindre klart, hvad grænsen i et givet øjeblik er fastsat til. Det kan derfor måske være en fordel, at grænserne ikke

ændres alt for hyppigt. Endvidere kan der måske rejses visse principielle betænkeligheder mod bemyndigelsesregler vedrørende værdigrænsen. Rådet har ikke afsluttet sine overvejelser om dette spørgsmål, der imidlertid vil kunne tages op i forbindelse med eventuelle videregående overvejelser om ændringer i kompetencereglerne.

Rådet foreslår derfor værdigrænserne forhøjet til 30.000 kr. En sådan forhøjelse vil betyde en justering efter den økonomiske udvikling og vil sammen med de øvrige forslag medføre en aflastning af landsretterne, som er særlig nødvendig, når de midlertidige afdelinger bortfalder.

3.3. Henlæggelse af flere sagstyper til behandling ved underretterne.

Færdelserstatningssager.

I praksis behandles og påkendes langt de fleste færdelserstatningssager uanset erstatningskravets størrelse i tilknytning til straffesagens behandling ved underret. Såvel i tilfælde, hvor straffesag har været rejst ved retten, som i andre tilfælde vil sagens oplysning ofte kunne støttes afgørende på resultaterne af politiets efterforskning, hvorved behandlingen af erstatningsspørgsmålene lettes og klargøres. Henlæggelse af civile færdelserstatningssager til underretterne i 1. instans er blevet anbefalet af H. Topsøe-Jensen, Juristen 1962, side 241 og Mogens Hvidt, sammesteds side 430.

Rådet finder det hensigtsmæssigt og uden betænkeligheder at henlægge behandlingen af alle civilt anlagte færdelserstatningssager til underretterne. Som færdelserstatningssager må formentlig anses alle sager om erstatning uden for kontraktsforhold, opstået i forbindelse med færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter, jfr. færdselslovens §§ 1 og 2.

Den valgte formulering knytter sig til afgrænsningerne i færdselsloven og omfatter således ikke luftfart, jernbanetraffic eller søtransport. Afgørende for, om der er tale om en vej, er, om den benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter (fodgængere, cyklister, bilister osv.). Sammenstød mellem biler og tog vil således normalt være omfattet af reglen. Sager om skader forvoldt af dyr vil være omfattet, såfremt skaden er indtruffet i forbindelse med færdsel på en vej. Det samme gælder sager om